

THE SENTINEL GAZETTE

Secció d'opinió: Dues maneres de mirar

VIURE DE LLOGUER

Per John News (Des de Llançà)

THE ANCHOR (L'Àncora)

Passejant pel port de Llançà, se senten sovint històries de famílies locals que van passar quaranta anys estalviant per comprar un segon pis—no pas per construir un imperi de fons d'inversió, sinó per complementar una pensió modesta o assegurar una herència als seus fills. Tanmateix, en el discurs polític actual al voltant de la legislació d'urgència sobre l'habitatge i les moratòries anti-desnonaments, a vegades aquests petits propietaris es poden situar al mateix sac que els fons voltor depredadors.

L'instint de congelar lloguers i blocar el desnonament de llogaters vulnerables és emocionalment irresistible. Però la governança no es pot exercir únicament a cop de simpatia. Quan un decret executiu trasllada la responsabilitat de la protecció social des de l'Estat cap a les espatlles dels propietaris privats, es distorsiona la seguretat jurídica més elemental. Si una família deixa de pagar el lloguer i el sistema judicial impedeix al propietari recuperar el seu immoble durant anys, això no és justícia social: és una expropiació per inèrcia burocràtica.

L'impacte econòmic és del tot predictable. Davant la inseguretat jurídica, la por a l'okupació i els topalls de preus, els petits propietaris simplement retiren els seus immobles del mercat de lloguer habitual. Els converteixen en lloguers de vacances o els deixen buits. El resultat? L'oferta de lloguer al centre de les grans ciutats desapareix, els preus dels pocs pisos que queden es disparen i la gent jove de classe treballadora a qui la llei pretenia ajudar troba la ciutat completament inaccessible.

Com va assenyalar Adam Smith a *La riquesa de les nacions*, el comerç humà es basa en la confiança mútua i en regles clares, no pas en la benevolència imposada. Quan un Estat es nega a construir habitatge públic per ell mateix i obliga la ciutadania privada a fer de beneficència no pagada, no resol la crisi de l'habitatge: destrueix el mercat que manté un sostre sobre el cap de tothom.

THE HORIZON (L'Horitzó)

Mirant el mateix horitzó mediterrani des de Llançà, cal fer-se una pregunta fonamental: en quin moment una necessitat humana bàsica deixa de ser un simple actiu financer? Si *L'Àncora* ens adverteix contra la distorsió del mercat, *L'Horitzó* ens obliga a enfrontar-nos a la devastació humana d'un mercat de l'habitatge entregat completament a les forces especulatives.

En ciutats com Barcelona, Madrid o Londres, els centres històrics s'han convertit en parcs d'atraccions extractius per a fons d'inversió internacionals i plataformes turístiques de curt termini. Quan una família treballadora o un llogater gran que fa trenta anys que viu al barri rep una ordre de

desnonament d'un dia per l'altre perquè un fons especulatiu ha comprat tot el bloc per duplicar el lloguer, el mercat no està «funcionant»: està exercint una violència estructural.

Les mesures de protecció d'urgència i la regulació dels lloguers no van néixer d'un desig ideològic de perseguir el petit propietari; es van fondre com un torniquet d'urgència per evitar que milers de famílies, nens i ciutadans vulnerables fossin abocats al carrer. Reduir qualsevol lloguer en dificultats a la figura de l'«okupa» o l'incomplidor de contractes implica ignorar la crua realitat de l'estancament salarial modern, on destinar el 70% dels ingressos al lloguer s'està convertint en una norma aterridora.

Cal recordar que la legitimitat moral d'una societat es mesura per com tracta aquells que no es poden protegir per si mateixos. El dret a la propietat és essencial en una societat lliure, però no pot ser absolut quan entra en conflicte amb el dret a la dignitat humana i a un sostre. Un Estat que permet que els seus ciutadans siguin expulsats de casa seva en nom de la puresa sagrada del mercat deixa de ser una comunitat: es converteix en un simple balanç comptable.

05/10/2026